

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115213385
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115213385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: L. N. A. Ď. X. F. V. Č. G. V. , D. W. XX.X.XXXX, H. N. N., C. Č.. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Libuša Dočkalová, advokátka, Bratislava, Lachova č. 32, proti žalovanému: Petit Press, a.s., Bratislava, Lazaretská č. 12, IČO: 35 790 253, zastúpený Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., Bratislava, Karadžičova č. 2, IČO: 35 906 464, za ktorú koná Pavol Blahušiak a Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Kamenec, s. r. o., Bratislava, Špitálska č. 43, IČO: 36 855 995, za ktorú koná Tomáš Kamenec, o určenie povinnosti uverejniť odpoveď, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 27. februára 2018, č. k. 19 C 138/2015-67, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 27. februára 2018, č. k. 19 C 138/2015-67, p o t v r d z u j e. 19

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 27.2.2018, č. k. 19 C 138/2015-67, zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 8 ods. 1, 3, 4, 5, 7 písm. a) zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon), (ďalej len „tlačový zákon“), § 122 ods. 1 veta prvá a ods. 3, § 583 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému uverejniť odpoveď v denníku SME a na hlavnej internetovej stránke denníka SME v znení: „Odpoveď A. O. O. G.: V čísle 59 denníka SME, vydanom 12.3.2015, na str. 12 nový komentátor denníka SME, O. G., v článku „M. v politike“ uverejnil nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením môjho mena a priezviska, bez môjho súhlasu, čím zasiahol do môjho súkromia. Komentátor, ktorý prišiel do mienkotvorného denníka z „mienkotvorného bulváru“, opomenul v jeho komentári uviesť nasledovnú podstatnú skutočnosť: Pán komentátor je zaťom komunistu a príslušníka ŠTB, leninskej iskry, novinára v legalizácii a príslušníka SIS, ktorý cez svojho priateľa, tiež leninskej iskry, sa v rokoch 1995 až 1998 pokúšal o vstup do parlamentnej politiky, čo sa chvalabohu nepodarilo aj s mojím osobným výrazným prispením, keďže som v tom období zastával funkciu predsedu Krajskej rady Demokratickej únie. Niet divu, že po tom čo sa svokor pána komentátora opätovne ujal vysokej funkcie v Slovenskej informačnej službe, začali sa okolo mojej osoby diať divné veci. A dodnes stojím jeho zaťovi za to, aby na mňa nezabudol. Nuž, asi sa mohol mať lepšie, keby to bol otecko skúsil v politike, nielen ako tajný." Oprávnenosť svojho nároku odôvodnil tým, že dňa 12.3.2015 žalovaný v denníku SME uverejnil článok na strane 12 v časti Názory s názvom „M. v politike“, ktorého text je nasledovný: „Prípud smeráckeho exposlanca

M. vyvoláva spomienky na iného „neposlušného“ zákonodarcu A. O.. Ten svojho času poctil svojou prítomnosťou Dzurindovu stredopravú koalíciu SDK. Jeho politickú kariéru zahatal v roku 1999 incident s dopravnou políciou, ktorej dotyčný navrhol, aby mu vyfajčila jeho ctený poslaneckýO. rýchlo vyletel z parlamentu, no až po ďalšom konflikte s mužmi i ženami zákona v roku 2004 začalo ísť do tuhého. V roku 2007 ho odsúdili za útok na verejného činiteľa - a až potom za daňový podvod. Inými slovami, roky trvalo, kým kompetentné inštitúcie začali riešiť aj O. ekonomické pozadie a tiež jeho majetkové pomery prevyšujúce štandard komunálneho i parlamentného politika. V prípade M. prišiel prvý impulz - teda podozrenie z domáceho násillia - už v roku 2005. Ďalej: Čo teda spája prípady Ďuračku, či Jánoša? Potvrdzujú, že v nich nejde len o diagnózu jednotlivca ale celého politického prostredia. Nad kauzami tohto druhu visí otáznik, ako vôbec ľudia typu O. dokážu rozbehnúť úspešnú politickú kariéru. A druhá, oveľa znepokojivejšia otázka, či skôr konštatovanie: „Kofko menej nápadných tyranov svojho najbližšieho okolia i celej spoločnosti (so zbraňami pod vankúšom a autami) vegetuje v našom verejnom živote len zato, že neprepínali strunu tak silno, až praskla.“ Žalobca v žalobe uviedol, že predmetný článok je dodnes dostupný na adrese: http://komentare.sme.sk/c/76925_59/janosovia-v-politike.html <<http://komentare.sme.sk/c/76925%2059/janosovia-v-politike.html>>. Žalobca vníma článok vo vzťahu k svojej osobe ako zásah do jeho osobnostných práv a to z dôvodu, že v článku je označený plným menom a priezviskom, v článku sú uvedené informácie týkajúce sa jeho osobného života a v článku je označený ako člen skupiny „M. v politike“. Podľa žalobcu autor komentára jemu vlastným hodnotiacim úsudkom vymedzil základné predpoklady na to, aby sa mohol politik (súčasný aj bývalý) priradiť do tejto fiktívnej skupiny. Ide o tieto atribúty: má ísť o neposlušného zákonodarcu bez vymedzenia toho, čo zahŕňa pojem neposlušný, mal by mať diagnózu (bez bližšej špecifikácie, ale pravdepodobne psychiatrickú), musí vyletieť z parlamentu a v zásade musí byť otázne, ako vôbec ľudia ich typu dokážu rozbehnúť úspešnú politickú kariéru. Z toho je zrejmé, že žalobcu označuje za neposlušného zákonodarcu navyše s psychickou diagnózou, ktorý vyletí z parlamentu a nemá osobné predpoklady na angažovanie sa v politickom živote. Autor článku bezdôvodne zosmiešňuje a ponižuje žalobcu, ktorý nepôsobí na politickej scéne niekoľko rokov, pričom na exkurz do jeho minulosti mu stačila medializovaná kauza S. M.. Autor článku verejnosti nepodal ohľadom minulosti žalobcu informácie pravdivé, overené a odborne fundované. Očierňovanie svojej osoby v súvislosti s medializovanou kauzou M. žalobca vníma ako hrubý zásah do svojich osobnostných práv, a to verejným spôsobom, ktorý predpokladá široký okruh pôsobenia. Bola ním narušená jeho česť, vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti. Skutočnosť, že žalobca bol v minulosti poslancom, neopravňuje žalovaného po 16 rokoch, aby nerešpektoval jeho právo na súkromie. Žalobca nie je osobou verejného záujmu, a preto medializovanie jeho osoby v uvádzaných súvislostiach je neodôvodnené a nepodložené. Žalovaný zámerné vytvára o žalobcovi negatívny obraz v spoločnosti a sleduje zhoršenie jeho postavenia, pričom sa takýmto spôsobom snaží v konkurenčnom prostredí pritiahnúť čitateľa a zväčšiť si svoj podiel na trhu. Žalovaný tak neoprávnené a bezdôvodne zasahuje do jeho súkromného života, sledujúc svoje vlastné záujmy na jeho úkor. Článok neobsahuje fakty zodpovedajúce skutočnosti, žalovaný šíri o žalobcovi klamstvo, ktorým zasahuje do jeho súkromia. V rozpore s realitou žalovaný podsunul širokej verejnosti difamačné tvrdenia o žalobcovi, ktorými ho bezdôvodne diskreditoval ako poslanca NR SR a ako občana. Za neoprávnený zásah sa považuje zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie občana, ktoré zasahuje do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a je bez významu skutočnosť, že pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojich tvrdení alebo šlo iba o preberanie informácií a ich rozšírenie. Žalobca na rozdiel od osôb „absolútneho verejného záujmu“ nemusí prejavíť väčšiu mieru tolerancie, pretože nerobí vyhlásenia pripúšťajúce kritiku. V príspevku uverejnené nepravdivé informácie znižujú jeho šance na uplatnenie sa vo verejnom a spoločenskom živote. Predmetný článok vníma ako pomstu autora článku, ktorý sa evidentne do dnešného dňa nevyrovnal so skutočnosťou, že sa jeho svokrovi pred rokmi nepodaril vstup do parlamentnej politiky, o ktorý sa pokúšal v rokoch 1995 - 1998, a to aj s výrazným osobným pričinením žalobcu. Zákonu zodpovedajúcim prostriedkom nápravy v tomto smere je žiadosť o uverejnenie odpovede na predmetný článok, ktorú si uplatnil listom zo dňa 13.4.2015. Žalovaný mu listom zo dňa 16.4.2015 oznámil, že jeho žiadosť nespĺňa náležitosti § 8 ods. 4 tlačového zákona, a preto nie je možné jeho žiadosti vyhovieť. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03 zo dňa 11.11.2005, ktorý stanovuje kritériá pre posúdenie stretu práva na slobodu prejavu a ochranu osobnosti, ako aj ustanovenia tlačového zákona, na základe čoho bolo odmietnutie žalovaného uverejniť odpoveď v denníku SME a na internetovej stránke denníka SME neoprávnené.

1.2. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že žalobca zastával v rokoch 1994-2002 funkciu poslanca Mestského zastupiteľstva hlavného mesta Bratislavy, ako aj poslanca mestskej časti Ružinov a v roku 1999 aj člena Mestskej rady hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Bol tiež poslancom

Národnej rady Slovenskej republiky. Zároveň bol spoločníkom vo viacerých obchodných spoločnostiach. Po medializovanom škandále, kedy žalobca vulgárne komunikoval s príslušníkmi Policajného zboru po tom, čo spôsobil autonehodu, sa dostal do povedomia verejnosti. V roku 1999 mediálne kauzy spolu s trestným stíhaním vyústili v ukončenie vykonávania funkcie poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a následne aj ďalších politických funkcií, ktoré žalobca zastával. V roku 2007 bol odsúdený za podvod a za útok na verejného činiteľa na 8 rokov väzenia. Trest mu bol následne Najvyšším súdom Slovenskej republiky znížený na päť rokov. Spolu so znížením bol mu uložený peňažný trest. Neskôr nastúpil výkon trestu a napokon v roku 2010 bol podmiennečne prepustený na slobodu. Žalovaný vo vyjadrení ďalej poukázal na to, že je, okrem iného, vydavateľom denníka SME, ktorý patrí medzi najvýznamnejšie mienkotvorné denníky v Slovenskej republike. Túto reputáciu a postavenie si zabezpečil a dokázal udržať vďaka profesionálnej spravodajskej činnosti, ktorou dokáže svojim čitateľom predkladať informácie a analýzy aktuálnych spoločenských otázok celosvetového, slovenského či regionálneho významu. Pri tejto činnosti autori článkov plne využívajú slobodu prejavu a právo vyhladávať a šíriť informácie garantované Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, ktorými je Slovenská republika viazaná, a umožňujú tak čitateľom realizovať ich ústavné právo na informácie. Redaktori pri svojej činnosti upozorňujú na javy a skutočnosti, ktoré sú predmetom verejného záujmu a pri ktorých je zvýšený dopyt po informáciách zo strany verejnosti a to pomocou overených informácií, prípadne hodnotiacich úsudkov vychádzajúcich z pravdivého skutkového základu. Napadnutý článok resp. výroky v ňom uvedené nie sú nepravdivé a pravdu skresľujúce, ale ide o hodnotiace úsudky autora článku, ktoré vychádzajú z pravdivého faktického základu. Autor sa v článku vyjadruje k pozadiu a dôvodom ukončenia politickej kariéry bývalého poslanca NR SR S. M. a zároveň poukazuje na osobu žalobcu, ktorého politická kariéra mala veľmi podobnú trajektóriu. Uvedený článok je však primárne venovaný pánovi M. a odkaz na osobu žalobcu je len poukázaním na to, že podobný prípad sa vo vrcholovej politike už stal a slúži len na dokreslenie analogickej situácie s iným poslancom NR SR. Účelom uvedeného komentára nebolo znevažiť alebo diskreditovať žalobcu, ale poukázať na pravý charakter politického prostredia, v ktorom sa pohybujú aj osoby (vrátane žalobcu), ktorým nie je cudzia ani trestná činnosť, agresívne správanie či vulgarizmy. Takéto komentáre resp. hodnotiace úsudky k rôznym témam spoločenského záujmu sú v periodickej tlači bežným a prípustným javom. Hodnotiť pravdivosť hodnotiacich úsudkov autora nie je možné. Autor článku pri jeho príprave a písaní vychádzal z všeobecne známych skutočností o žalobcovi (napr. že sa v roku 1998 stal poslancom Národnej rady Slovenskej republiky za už neexistujúcu Slovenskú demokratickú koalíciu na čele s O. W., že v roku 1999 ako poslanec Národnej rady Slovenskej republiky sa dopustil útoku na verejného činiteľa a v dôsledku trestného stíhania následne prišiel o svoj poslanecký mandát, že v roku 2004 sa opakovane dopustil útoku na verejného činiteľa a že v roku 2007 bol odsúdený za daňový podvod ešte z roku 1996). Išlo o žáner „kominár“, pri ktorom je čitateľom zrejmé, že nejde o objektívne spravodajstvo, ale o subjektívne hodnotenie a názory vybraných autorov. V tomto žánri je subjektívna kritika (dokonca aj prehnaná) prípustná a bežná. Žalovaný ďalej vo vyjadrení poukázal na to, že povinnosť vydavateľa periodickej tlače uverejniť odpoveď nevzniká v prípadoch, ak žiadosť o uverejnenie odpovede nespĺňa formálne či materiálne náležitosti žiadosti o uverejnenie odpovede definované v § 8 ods. 4 tlačového zákona, alebo sú splnené iné predpoklady uvedené v § 8 ods. 7 tlačového zákona. Povinnosť vydavateľa tiež nevzniká, ak v zmysle § 8 ods. 1 tlačového zákona žiadateľovi nevzniklo právo požadovať zverejnenie odpovede. Konkrétne žalovaný identifikoval nasledovné nedostatky, pre ktoré sa rozhodol odpoveď žalobcu neuverejniť: napádané výroky z článku neboli nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce, žiadosť nespĺňa formálne náležitosti, keď v nej nebolo uvedené v čom je napádané skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce, v čom sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, žalobca sa v odpovedi neobmedzil na skutkové tvrdenia, ktorými by napádané skutkové tvrdenia z článku poprel, doplnil, spresnil alebo vysvetlil, text odpovede je nad rámec týchto obmedzení a článku sa vôbec netýka, napádané výroky z článku sa nedotýkajú cti, dôstojnosti a súkromia žalobcu, nadpis navrhovanej odpovede nespĺňa zákonné požiadavky, tlačový zákon sa vzťahuje len na tlač a nie na články zverejnené na internete na spravodajských portáloch. Právo na odpoveď preto nevzniklo k článku zverejnenému na www.sme.sk <<http://www.sme.sk>>. Žalovaný vo vyjadrení konštatoval, že obsah požadovanej odpovede je značne vzdialený zákonnej požiadavke, je ironický, osobný a útočný voči autorovi. Text predstavuje osobný útok na autora O. G., neprípustným spôsobom tak zasahuje do práva tretej osoby, čo je v rozpore s § 8 ods. 7 písm. e) tlačového zákona. Žalovaný ako vydavateľ tlače takúto odpoveď nie je oprávnený uverejniť. Obsah odpovede žiadnym spôsobom nereaguje na obsah článku - komentára. Týka sa len údajnej pracovnej histórie a rodinných vzťahov pána G.. Výroky o leninskej iskre, ŠTB a SIS a obvinenia žalobcu o tom, že sa okolo neho diali divné veci, nesúvisia s článkom a sú neprípustné.

K totožnému záveru už prišiel Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 156/2012, v ktorej žalobca takisto žiadal uverejniť odpoveď od žalovaného, pričom v navrhovanom texte odpovede sa urážlivo vyjadroval o predsedovi predstavenstva žalovaného A. T.. Súd rozsudkom zo dňa 2.7.2015 aj z toho dôvodu žalobu zamietol. Žalobca v žiadosti o odpoveď uvádza viacero skutočností, ktoré s právom na odpoveď nesúvisia. Pri posudzovaní vzniku práva na odpoveď je úplne irelevantné, či je osobou absolútneho verejného záujmu, či sa zverejnené informácie týkali jeho osobného života a že v článku bolo uverejnené jeho meno a priezvisko. Uvedené skutočnosti by teoreticky mohli byť relevantné v spore o ochranu osobnosti. Predmetom tohto konania je však výlučne posúdenie, či žalobcovi vzniklo právo na odpoveď podľa § 8 ods. 1 tlačového zákona, a či táto žiadosť spĺňa materiálne a formálne náležitosti podľa § 8 ods. 4 a 7 tlačového zákona. Pre úplnosť žalovaný dodal, že žalobca podal voči nemu pre obsah článku aj žalobu na ochranu osobnosti. Táto je vedená na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 5 C 69/2015. Preto je vylúčené, aby sa nároky uplatňované v tomto konaní posudzovali podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (a to pre existujúcu prekážku litispendencie). Žalobu považoval za nedôvodnú. Zmena petitu žaloby, ktorá by zosúladiť žalobný petit s platným právom (najmä s tlačovým zákonom) nie je možná. Žalobca v zmysle § 10 ods. 2 a 3 tlačového zákona môže žalobou žiadať len uverejnenie takej odpovede, ktorú žiadal u vydavateľa v zákonnej lehote 30 dní od uverejnenia tlače (podľa § 8 ods. 3 tlačového zákona). Žiadosť o odpoveď aj žaloba už boli podané, zákonné lehoty na ich zmenu už uplynuli, a preto ich efektívna zmena nie je možná.

1.3. Súd prvej inštancie pri posudzovaní opodstatnenosti nároku žalobcu na uverejnenie odpovede v prvom rade skúmal dodržanie hmotnoprávných lehôt vo vzťahu k včasnému uplatneniu nároku na uverejnenie odpovede u žalovaného a následne vo vzťahu k včasnému uplatneniu nároku na súde. Žalobca ako oprávnená osoba svoj nárok u žalovaného uplatnil dňa 13.4.2015. Trojdňová lehota na uverejnenie odpovede bezvýsledne uplynula dňom 16.4.2015, kedy mu žalovaný písomne oznámil, že odpoveď v žiadanom znení neuverejní, keďže táto nespĺňa náležitosti podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona. Nárok na uverejnenie odpovede žalobca uplatnil na súde dňa 15.5.2015. Nárok žalobcu bol v oboch prípadoch uplatnený včas. Súd prvej inštancie zároveň skúmal obsahovú stránku žiadosti o uverejnenie odpovede a to z hľadiska splnenia náležitostí stanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona. Konštatoval, že v konaní bolo nesporné preukázané, že žalovaný v denníku SME dňa 12.3.2015 uverejnil článok pod názvom „M. v politike“, v ktorom sa zaoberal osobou žalobcu a to nasledovným spôsobom: „Prípád smeráckeho exposlanca M. vyvoláva spomienky na iného „neposlušného“ zákonodarcu A. O.. Ten svojho času poctil svojou prítomnosťou Dzurindovu stredopravú koalíciu SDK. Jeho politickú kariéru zahatal roku 1999 incident s dopravnou políciou, ktorej dotýčny navrhol, aby mu vyfajčila jeho ctený poslanecký... O. rýchlo vyletel z parlamentu, no až po ďalšom konflikte s mužmi i ženami zákona v roku 2004 začalo ísť do tuhého. V roku 2007 ho odsúdili za útok na verejného činiteľa - a až potom za daňový podvod. Inými slovami, roky trvalo, kým kompetentné inštitúcie začali riešiť aj O. ekonomické pozadie a tiež jeho majetkové pomery prevyšujúce štandard komunálneho i parlamentného politika. V prípade M. prišiel prvý impulz - teda podozrenie z domáceho násillia už v roku 2005. Nákladný životný štýl poslanca zhmotnený vo vozovom parku či jeho medializované vyjadrenie, že azda nežije len z peňazí daňových poplatníkov - ktoré neskôr poprel -, ako aj arogantné vystupovanie či vlastníctvo zbraní, to všetko predstavovalo niekoľkonásobný dôvod, aby s ním ctihodná politická strana už dávno rozviazala pomer. Až keď sa situácia stala neudržateľnou, prišiel M. o poslanecký mandát, no stranícky preukaz ho pri srdci hreje i naďalej. Čo teda spája prípady O. či M.? Potvrdzujú, že v nich nejde len o diagnózu jednotlivca, ale celého politického prostredia. Schéma „zlý M., dobrý Smer“ predsa nemožno pri plnom vedomí uveriť. Pochybnosti vzbudzuje aj tajomná a všemocná ruka osudu, ktorá najskôr hriešnika chráni, aby ho odrazu nemilosrdne hodila ako nepohodlnú či priamo nebezpečnú figúrku cez politickú palubu. Nad kauzami tohto druhu visí otázka, ako vôbec ľudia typu O. či M. dokážu rozbehnúť úspešnú politickú kariéru. A druhá, oveľa znepokojivejšia otázka, či skôr konštatovanie: Koľko menej nápadných tyranov svojho najbližšieho okolia i celej spoločnosti (so zbraňami pod vankúšom a s drahými autami) vegetuje v našom verejnom živote len zato, že neprepínali strunu tak silno, až praskla.“ Súd prvej inštancie dôvodil, že v danom prípade žalobca síce žalovanému oznámil znenie odpovede (petit žaloby), ale toto vzhľadom k jeho obsahu a štruktúre nezodpovedalo požiadavkám tlačového zákona, keďže žalobca v ňom vyjadril len obecné svoj protest proti uvádzaniu nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutočností, ktoré poškodzujú povesť a meno žalobcu, avšak v texte žiadosti o uverejnenie odpovede konkrétne nevymedzil a nekonkretizoval spôsob vykonania opravy. Naopak, v žiadosti o opravu sa zameril na kritiku a hodnotenie osoby autora článku, O. G., v dôsledku čoho nedošlo k naplneniu kritérií explicitne stanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona pre uverejnenie odpovede. Vzhľadom k tomu, že len takto vymedzený obsah žiadosti o zverejnenie odpovede je hmotnoprávnym predpokladom úspešného uplatnenia nároku na súde, súd

žalobu žalobcu zamietol a nepripustil doplnenie dokazovania na základe návrhov procesných strán, keď toto, vzhľadom k daným skutkovým a právnym zisteniam, vyhodnotil ako nadbytočné.

1.4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu vo veci (§ 255, § 262 C.s.p.) a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.); konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.); súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Podľa žalobcu jeho žiadosť o uverejnenie odpovede a znenie odpovede je v súlade s § 8 ods. 4 tlačového zákona. V zmysle tohto ustanovenia účelom práva na odpoveď je priznanie práva na odpoveď tomu, kto bol poškodený masmediálne zverejnenou informáciou. Predpoklady práva na odpoveď sú splnené vtedy, ak sa ho domáha konkrétna osoba označená v článku, ktorej sa zverejnená informácia dotkla na cti, dôstojnosti alebo súkromia. Podľa odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vo všetkých smeroch nedostatky. Z hľadiska § 220 ods. 2 C.s.p. je nepresvedčivé pre absenciu odpovede súdu na základné otázky a nepreskúmateľné pre absenciu riadneho odôvodnenia. Súd prvej inštancie sa nevyporiadal ani s účelom práva na odpoveď ani so zákonnými predpokladmi práva na odpoveď. Za účelom zistenia rozhodujúcich skutočností nevykonal náležité dokazovanie v tom smere, či v článku obsiahnuté tvrdenia sa zakladajú na pravdivej informácii, či forma prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, teda či primárnym cieľom kritiky nie je zneuctenie žalobcu. Nevykonal ani navrhnuté dôkazy, ktorými sa sledovalo objasnenie motívu autora predmetného článku, pozadie článku a príbuzenského pomeru k L. Y., aj pomeru voči žalovanému, ktorý na pojednávaní len vyslovil domnienku, že O. G. bol v čase publikovania komentára v pracovnoprávnom vzťahu a poprel jeho príbuzenský vzťah k L. Y., a to bez akýchkoľvek dôkazov. Teda nepredložil žiaden dôkaz ani o pracovnoprávnom vzťahu autora článku a žalobcu (zrejme mal na mysli žalovaného; poznámka odvolacieho súdu), ani o tom, že nejde o pomstu autora voči žalobcovi. Autor článku vôbec nemusel byť v pracovnoprávnom vzťahu k žalobcovi (zrejme k žalovanému, poznámka odvolacieho súdu), mohol byť iba prispievateľom printového média, a to, či v dobe publikovania článku bol alebo nebol ženatý, nie je vôbec podstatné. Podstatné je, či je alebo bol zaťom L. Y.. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal tým, do akej kategórie publicistického žánru patrí publikovaný článok (názor), ktorého obsah bezprostredne vyvolal právo na odpoveď. Nezaoberal sa tým, či sa publikovaný článok dotýka cti, dôstojnosti a súkromia žalobcu. Pre absenciu zistenia a vyhodnotenia týchto základných skutočností jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti jeho rozhodnutie nezohľadňuje zásadu vyjadrenú v čl. 15 a 16 C.s.p., v dôsledku čoho dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Konštatoval, že súd mu vyčítal, že v texte žiadosti o uverejnenie odpovede konkrétne nevymedzil a nekonkretizoval spôsob vykonania opravy. Takýto záver, podľa odvolateľa, nemá oporu v príslušných ustanoveniach tlačového zákona, keďže nežiadal o opravu, ale o uverejnenie odpovede, čo je zásadný rozdiel. Právo na odpoveď a právo na opravu sú dva rozdielne inštitúty, pričom je právom žalobcu, aby si vybral ten, ktorý považoval za daných okolností za primeraný zásah. Ak súd prvej inštancie (napriek citácii príslušných ustanovení tlačového zákona) dospel k záveru, že nevymedzil a nekonkretizoval spôsob vykonania opravy, je zrejmé, že pri hodnotení dôkaznej situácie sa ustanoveniami, týkajúcimi sa práva na odpoveď, dôsledne neriadil. Jemu vyčíta absurdné nedostatky, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Zamieňaním náležitostí dvoch samostatných inštitútov vyplývajúcich z tlačového zákona je zrejmé, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z hľadiska § 8 ods. 4 tlačového zákona je zrejmé, tak ako je uvedené v bode 5. rozsudku, že uplatnil u žalovaného žiadosť o uverejnenie odpovede zo dňa 13.4.2015 riadne a včas. Zistenie súdu prvej inštancie je v tomto smere správne. Ostatnými skutočnosťami namietanými v žiadosti o uverejnenie odpovede sa nezoberal a v tomto smere nevytvoril priestor na to, aby sa zistil skutočný stav veci. K namietaným skutočnostiam nevykonal žiadne dokazovanie, a teda nemohol zistiť, či namietaným komentárom nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu a či žiadosť o uverejnenie odpovede bola dôvodná. Podľa vyjadrenia žalovaného zo dňa 20.9.2016 napadnutý článok, resp. výroky v ňom uvedené, nie sú nepravdivé a pravdu skresľujúce, ale ide o hodnotiace úsudky autora článku, ktoré vychádzajú z pravdivého faktického základu. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora,

ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných subjektívnych kritérií. Hodnotiaci úsudok však nemožno chápať tak, že nepodlieha žiadnym pravidlám. Právne akceptovateľný je taký hodnotiaci úsudok, ktorý je vecný, konkrétny a primeraný čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc nutných na dosiahnutie cieľa. Aj keď hodnotiaci úsudok nemožno dokazovať, súd prvej inštancie nevenoval pozornosť namietaným tvrdeniam a nevyhodnotil ich z hľadiska vyššie uvedených kritérií (prvý odsek na str. 3 tohto odvolania). Na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolateľ poukázal na to, že tlačový zákon v § 8 ods. 4 vymedzuje jednak náležitosti žiadosti o uverejnenie odpovede a jednak náležitosti samotnej odpovede. Z hľadiska citovaného ustanovenia žiadosť žalobcu o uverejnenie odpovede vrátane znenia odpovede zo dňa 13.4.2015 je konzistentná. Žalobca úvodom uviedol, že : V čísle 59 denníka SME, vydanom 12.3.2015, ste na str. 2 v článku „Jánošovia v politike“ uverejnili nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením môjho mena a priezviska, bez môjho súhlasu, čím bolo zasiahnuté do môjho súkromia. Žalobca tak jednak poprel tvrdenia uvedené v komentári a v ďalšom texte vysvetľuje okolnosti, ktoré sú v komentári použité so zámerom ho kritizovať a tiež motív autora O. G., ktorý sa k osobe žalobcu vyjadruje tendenčne a dehonestujúcim spôsobom, a nie na základe overených a pravdivých informácií. Odvolateľ namietal konštatovanie súdu prvej inštancie, že sa v žiadosti o opravu (pozn. žalobca o opravu nežiadal) zameril na kritiku a hodnotenie autora článku. Bez bližšieho vysvetlenia nie je možné zistiť, čo konkrétne má na mysli. Žiadne dôkazy v tomto smere neboli produkované. Z obsahu žiadosti zo dňa 13.4.2015 je zrejmé, že žalobca autora článku vôbec nekritizuje ani nehodnotí. Iba konštatuje, že je zaťom komunistu a vysvetľuje určité súvislosti. Konštatovanie, že niekto je zaťom určitej konkrétnej osoby, nemožno považovať ani za kritiku, ani za hodnotenie tejto osoby. Taktiež za kritiku a hodnotenie nemožno považovať konštatovanie, že komentátor prišiel do mienkotvorného denníka z „mienkotvorného bulváru“. Žalobca mu vyčíta len to, že je voči jeho osobe predpojatý. Využil svoje práva vyplývajúce mu z tlačového zákona a zákonu zodpovedajúcim spôsobom sa ohradil proti nepravosti spôsobenej mu uverejnením predmetného článku, obsahujúceho nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením jeho mena a priezviska, bez jeho súhlasu. Znenie odpovede vyhovuje zákonným požiadavkám kladeným v § 8 ods. 4 tlačového zákona, podľa ktorého odpoveď sa obmedzí len na skutkové tvrdenie, ktorým sa skutkové tvrdenie podľa odseku 1 poprie, doplní, upresní alebo vysvetlí. Súd prvej inštancie sa zaoberal len formálnymi náležitosťami žiadosti o uverejnenie odpovede, ktoré vyhodnotil v prospech žalobcu (bod 5.). Nezaoberal sa materiálnymi náležitosťami práva na odpoveď, čoho dôkazom je konštatovanie v bode 6., podľa ktorého: „žalobca síce žalovanému oznámil znenie odpovede (petit žaloby), ale vzhľadom k jeho obsahu a štruktúre nezodpovedalo požiadavkám tlačového zákona, nakoľko žalobca v ňom vyjadril len obecné svoj protest proti uvádzaniu nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutočností, ktoré poškodzujú povesť a meno žalobcu“. Žiadosť žalobcu, ktorého integračnou súčasťou je aj znenie odpovede, označuje aj ako žiadosť o opravu. Svedčí o tom konštatovanie v bode 6., podľa ktorého „Naopak v žiadosti o opravu sa zameril na kritiku a hodnotenie osoby autora článku...“. Súd prvej inštancie nevenoval pozornosť tomu, či hodnotiace úsudky autora článku sú založené na pravdivých skutkových tvrdeniach a či nenesú známky ohovárania. Nevykonal dokazovanie aby zistil, či ide o rozširovanie nepravdivých a pravdu skresľujúcich skutočností, teda či nejde o rozširovanie informácií, ktoré nemajú reálny základ a ktorých šírením objektívne dochádza k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Neprihliadal k použitým výrazom a formuláciám a celkovému dojmu vrátane nadpisu článku, ktorý tvorí integračnú súčasť článku. Podľa vyjadrenia žalovaného zo dňa 20.9.2016 (čl. IV. druhý odsek) publikovaný článok je komentárom. Komentár je publicistický žáner, ktorý podáva vysvetlenie závažného spoločenského javu so zaujatím vlastného stanoviska, vysvetlivky a poznámky k určitej spoločenskej udalosti alebo názoru. Takže súd prvej inštancie mal predovšetkým skúmať, či publikovaný článok spĺňa kritéria tohto žánru a či sa nevyvíja všeobecným pravidlám. Na to bolo potrebné preskúmať pravdivosť skutkových tvrdení tvoriacich základ hodnotiacich úsudkov komentátora. Obsahom namietaného článku sú na podklade medializovaného prípadu exposlanca Jánoša útoky autora voči žalobcovi bez akýchkoľvek logických a kauzálnych súvislostí. Osvedčenou stratégiou pri použití expresívnych výrazových prostriedkov sa snaží zaujať čitateľa na úkor žalobcu. Do jednej fiktívnej skupiny „Jánošov v politike“ zaraďuje dve osoby, ktoré fakticky nič nespája. Ani príslušnosť k politickej strane, ani súkromný život. Avšak u čitateľa má navodiť dojem, že ich príbeh je obdobný, založený na politickej kariére a konflikte so zákonom. Pričom z položenej otázky v závere „Koľko menej nápadných tyranov“ nepriamo označuje žalobcu za tyrana (a to porovnaním viac nápadného), ktoré označenie je osobné, prekračujúce základné princípy novinárskej etiky. Zatiaľ čo „smeráckeho exposlanca“ označuje len priezviskom, žalobcu označuje plným menom, teda krstným menom aj priezviskom, aby nevznikli akékoľvek pochybnosti o jeho identite. Autor tak

neprístojným spôsobom zasiahol do súkromia žalobcu jednak prekrucovaním faktov a nepravdivými informáciami, a jednak dehonestujúcimi nálepkami spochybňujúcimi jeho postavenie vo verejnom a súkromnom živote. A tiež zverejnením jeho plného mena v uvádzaných súvislostiach. Napadnutý rozsudok trpí aj inou vadou, keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nevymedzil a nekonkretizoval spôsob vykonania opravy v žiadosti o uverejnenie odpovede. Tento záver je neakceptovateľný. V zmysle tlačového zákona, ktorý chráni subjekty neoprávneného zásahu pred zneužitím slobody prejavu, právo na odpoveď umožňuje dotknutej osobe odpovedať na článok, ktorý sa jej dotýka a podať vysvetlenie vlastnými slovami v zmysle zásady „nech je vypočutá tiež druhá strana“. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že považuje rozhodnutie prvoinštančného súdu za vecne správne, stotožňujúc sa s argumentmi súdu odôvodňujúcimi právo žalovaného na odmietnutie uverejnenia odpovede. Odpoveď žalobcu predstavuje jeho neúprimnú snahu zneužiť inštitút tlačovej odpovede na ohovorenie autora článku. Rovnako ide o pokus šíriť na stránkach denníka SME nepravdivé informácie a výmysly žalobcu, čo je jednoznačne v rozpore s účelom tlačového zákona. Nemôže šíriť falošné informácie uvádzané žalobcom. Pokiaľ ide o postup súdu prvej inštancie pri preskúmaní náležitostí žiadosti podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona, žalovaný poukázal na tvrdenia žalobcu v odvolaní, podľa ktorých záver súdu prvej inštancie o potrebe zamietnuť žalobu na základe toho, že znenie odpovede nie je v súlade s požiadavkami § 8 ods. 4 tlačového zákona, považuje za nesprávny a nezákonný, že záver súdu o zameraní sa žalobcovej odpovede na kritiku a hodnotenie autora článku nie je možné bez bližšieho vysvetlenia prijať, že z obsahu odpovede je zrejmé, že žalobca autora článku vôbec nekritizuje ani nehodnotí, iba konštatuje a vysvetľuje súvislosti. Uviedol, že s touto interpretáciou žalobcu nemôže súhlasiť. Obsah požadovanej odpovede je značne vzdialený zákonnej požiadavke, je ironický, osobný a útočný voči autorovi. Text predstavuje osobný útok na autora O., neprípustným spôsobom tak zasahuje do práva tretej osoby, čo je v rozpore s § 8 ods. 7 písm. e) tlačového zákona. Obsah odpovede žiadnym spôsobom nereaguje na obsah článku. Týka sa len údajnej pracovnej histórie a rodinných vzťahov pána G.. Výroky o leninskej iskre, ŠTB a SIS a obvinenia žalobcu o tom, že sa okolo neho diali divné veci, nesúvisia s článkom a sú neprípustné. Neprípustnosť odpovede je možné vyvodiť už zo samotného nadpisu odpovede, ktorý znie: Odpoveď A. O. O. G.. Ustanovenie § 8 ods. 6 tlačového zákona umožňuje vydavateľovi uverejniť odpoveď, len keď má názov „odpoveď“ a k nemu je pripojené meno a priezvisko žiadateľa. Ďalšie osobné odkazy či útoky v názve odpovede, ako sa o to snaží žalobca, tlačový zákon neprípúšťa. Žalovaný poukázal na to, že k totožnému záveru dospel aj Okresný súd Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 156/2012, v ktorej žalobca rovnako žiadal žalovaného o uverejnenie odpovede, pričom v navrhovanom texte odpovede sa urážlivo vyjadroval o predsedovi predstavenstva žalovaného A. T.. Súd rozsudkom zo dňa 2.7.2015 aj z toho dôvodu žalobu zamietol. Žalovaný dal do pozornosti súdu nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 350/2014, ktorým vyhovel ústavnej sťažnosti žalovaného v súvislosti s iným súdnym sporom o tlačovú odpoveď. Ústavný súd v náleze prezentoval svoju interpretáciu § 8 tlačového zákona, pričom tento výklad je pre všeobecné súdy záväzný a mal by na neho prihliadať súd aj v tomto konaní. Ústavný súd v náleze mimo iného konštatoval, že dikcie príslušných ustanovení tlačového zákona (§ 8), ktoré sú konajúce súdy povinné aplikovať, majú jasnú podobu a ich aplikácia nevyžaduje žiaden ďalší výklad. Tieto ustanovenia zakotvujú explicitné pravidlá (okrem iných obmedzenie vlastnej odpovede iba na skutkové tvrdenia, obmedzenie dĺžky textu kritériom primeranosti, zdôvodnenie spôsobilosti korigovaných skutkových tvrdení zasiahnuť do osobnostných práv). Žalovaný uviedol, že ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 350/2014 zdôrazňuje, že inštitút práva na odpoveď predstavuje vo svojich dôsledkoch (prípustný) zásah do slobody prejavu tlače. Aby pri aplikácii tohto právneho nástroja v praxi nedochádzalo k jej neprimeranému obmedzeniu, je zákonodarcom schválená konštrukcia poskytovanej ochrany limitovaná jasne stanovenými hranicami. Preto pri posudzovaní žiadosti o uverejnenie odpovede je povinnosťou konajúcich súdov skúmať, či žalobcom koncipovaná žiadosť a v nej obsiahnutá tlačová odpoveď spĺňa parametre výslovne vyžadované dotknutými ustanoveniami tlačového zákona. Tlačový zákon obsahuje explicitne vyjadrené pravidlá, ktoré všeobecné súd nemôžu porušiť, ignorovať a svojvoľne vybočiť zo zákonného rámca. Takýto spôsob uplatnenia právomoci všeobecného súdu nie je zlučiteľný s princípom právneho štátu a so základným právom žalovaného na súdnu ochranu. Tlačový zákon pripúšťa tlačovú odpoveď len ak sa táto obmedzí na skutkové tvrdenia, ktorými sa napádané skutkové tvrdenie z článku poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Návrh odpovede žalobcu jednoznačne obsahuje aj hodnotiace úsudky a informácie, ktoré s článkom a napádaným skutkovým tvrdením nesúvisia. Ústavný

súd pritom jednoznačne konštatoval, že odpoveď nemôže obsahovať hodnotiace úsudky. Žalovaný vo vyjadrení konštatoval, že vo svojich vyjadreniach v prvoinštančnom konaní poukázal na identické nedostatky žiadosti žalobcu o odpoveď, ako v náleze opísal ústavný súd, na ktorých stále trvá. Žalovaný považuje záver súdu vyjadrený v bode 6. na str. 9 rozsudku za správny a plne sa s ním stotožňuje. Súd správne konštatoval, že obsah a štruktúra požadovanej odpovede nezodpovedala požiadavkám tlačového zákona, keďže žalobca v nej vyjadril len obecný svoj protest proti a zameral sa v nej na kritiku a hodnotenie osoby autora. Aplikáciu zákonného ustanovenia § 8 ods. 4 tlačového zákona súdom prvej inštancie považuje za správnu. Súd pri rozhodovaní vo veci posudzoval obsah a formu žiadanej odpovede v zmysle ustálenej judikatúry a posúdil vec správne ako z vecného, tak právneho hľadiska, na základe čoho dospel k správnej závere o zamietnutí žaloby z dôvodu nesplnenia požiadaviek na uverejnenie odpovede uložených § 8 ods. 4 tlačového zákona.

3.2. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci z dôvodu, že si súd v rozsudku zamenil náležitosti práva na odpoveď a práva na opravu podľa tlačového zákona žalovaný uviedol, že s týmto odvolacím dôvodom nesúhlasí. Konštatoval, že súd sa v rozsudku zaoberal právom na odpoveď podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona, čo potvrdzuje bod 4. rozsudku, bod 5. na str. 8 rozsudku, kde súd ozrejmil prípustnosť žaloby z hľadiska hmotnoprávnych lehôt, a taktiež bod 6. na str. 8 rozsudku, kde súd vyjadril závery skúmania obsahovej stránky žiadosti o uverejnenie odpovede. Ako z jednotlivých bodov rozsudku, tak z komplexného kontextu rozsudku, je zrejmé, že súd posudzoval žalobu o uverejnenie odpovede podľa príslušných zákonných ustanovení. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že rozsudok vadou nesprávneho právneho posúdenia vecí podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. netrpí.

3.3. K nevykonaniu dôkazov s následkom nedostatočne zisteného skutkového stavu žalovaný poukázal na to, že žalobca v žiadosti o odpoveď uvádza viacero skutočností, ktoré s právom na odpoveď nesúvisia. Pri posudzovaní vzniku práva na odpoveď je úplne irelevantné, či je osobou absolútneho verejného záujmu, či sa zverejnené informácie týkali jeho osobného života a že v článku bolo uverejnené jeho meno a priezvisko. Uvedené skutočnosti by teoreticky mohli byť relevantné v spore o ochranu osobnosti. Predmetom prvoinštančného konania je však výlučne posúdenie, či žalobcovi vzniklo právo na odpoveď podľa § 8 ods. 1 tlačového zákona, a či táto žiadosť spĺňa materiálne a formálne náležitosti podľa § 8 ods. 4 a 7 tlačového zákona. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje ďalšie zisťovanie skutkového stavu ohľadom skutočností namietaných žalobcom v odvolaní za nadbytočné. Postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania v prvoinštančnom konaní viedol k náležitému zisteniu skutkového stavu, a teda k správnej rozhodnutiu vo veci samej. Konanie o uverejnenie odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona sa obmedzuje na posúdenie materiálnych a formálnych náležitostí uvedeného zákonného ustanovenia. Súd dospel k správnej závere nesplnenia formálnych a obsahových požiadaviek kladených na znenie odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona, preto vykonanie ďalšieho dokazovania by bolo nielen nadbytočné ale aj nehospodárne. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril odvolateľ. Považuje argumentáciu žalovaného za tendenčnú, v ktorej absentuje triezve a primerané hodnotenie pozícií (žalovaný nemôže šíriť falošné informácie uvádzané žalobcom, ale paradoxne sám o žalobcovi môže uvádzať čokoľvek). Od žalovaného nežiada, aby uverejnil falošné informácie. V jeho odpovedi sa neuvádzajú žiadne nepravdivé informácie a výmysly, v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, ktoré by preukázalo opak. Podľa žalobcu žalovaný s poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentuje nevyvážené postoje pri strete práva na slobodu prejavu s právom na odpoveď, že len žalovaný má výsostné právo verejne „bičovať“ nezmyslami žalobcu („Jánošovia v politike“), bez akéhokoľvek postihu. Žalobcovi nepriznáva rovnaké právo brániť sa v zmysle zákona, čím fakticky neguje jeho právo na slobodu prejavu zaručené v čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sloboda prejavu prislúcha každému, nielen žalovanému ako vydavateľovi, z ktorej odvodzuje svoje výsostné právo zasahovať do práv žalobcu. Odvolateľ poukázal na to, že žalovaný účelovo prehliada, že žalobca vymedzil predmet konania v žalobe spôsobom, ktorý vylučuje akékoľvek pochybnosti o prejednávanej veci, a preto nemožno zamieňať inštitút práva na odpoveď s inými prostriedkami proti neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Ďalej poukázal na to, že v dobe, keď trestná vec pána M. bola len v štádiu vyšetrovania, komentátor vytvoril mediálnu realitu. Vzhľadom na to, že S. M. bol spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený, došlo k totálnej deštrukcii fikcie o „Jánošoch v politike“. Žalovaný mal sám po tomto zistení ihneď prijať opatrenia k náprave a vydať vlastné vyhlásenie, v ktorom sa žalobcovi ospravedlní a dementuje použité výroky v článku. K obsahu vyjadrenia žalovaného zo dňa 20.9.2016, podľa ktorého „Napadnutý článok resp. výroky v ňom uvedené nie sú nepravdivé a pravdu skresľujúce, ale ide o hodnotiace úsudky autora článku, ktoré vychádzajú z pravdivého faktického základu“, žalobca poukázal

na to, že v zmysle súdnej praxe nadpis tvorí integrálnu súčasť článku. Poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 340/09, z ktorého vyplýva, že titulok článku nemožno posudzovať izolovane, ale treba zohľadniť aj obsah celého článku. Samotný titulok nemožno automaticky považovať za samostatné skutkové tvrdenie, ktorého pravdivosť by sa mala posudzovať samostatne. Treba zohľadniť, že titulok je časťou článku a že úlohou titulku je upútať a zaujať čitateľa. O tom, že titulok článku a obsah článku treba považovať za jeden celok, rozhodol v roku 2010 aj Európsky súd pre ľudské práva. K otázke v článku „Koľko menej nápadných tyranov svojho najbližšieho okolia i celej spoločnosti (so zbraňami pod vankúšom a s drahými autami) vegetuje v našom verejnom živote len za to, že neprepínali strunu až praskla“, žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1413/2012 zo dňa 15.11.2012, podľa ktorého „Pokiaľ odsudzujúce rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť, nemožno o zadržanom, o tom, na koho bolo podané trestné oznámenie, o tom, kto bol vzatý do väzby, u koho bolo začaté trestné stíhanie, o obžalovanom či o neprávoplatne odsúdenom, hovoriť ako o páchateloch trestného činu. Z tohto dôvodu je dovedy neprípustné takúto osobu označovať ako kriminálnika, zločinca, podvodníka, násilníka a pod. V tomto štádiu sa treba zdržať akejkoľvek spravodajskej úvahy, ktorá by sa dotýkala viny tejto osoby, keďže vina či nevina je vecou hodnotenia, ktoré prináleží výlučne súdu; informovať verejnosť o určitej osobe ako o páchatelovi určitého trestného činu možno až po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku.“ Podľa odvolateľa komentátor vyslal negatívne signály do verejného a spoločenského života o údajných M. skôr, ako bola vec pána M. právoplatne skončená. Žalobcu fakticky označil za „M.“, čím dochádza k zásahu do práva žalobcu na vlastnú identitu a integritu. Informácie v éteri od orgánov činných v trestnom konaní boli preto len zámienkou, aby širokej verejnosti bez akýchkoľvek súvislostí komentátor pripomenul osobu žalobcu spôsobom, ktorý nesie znaky ohovárania. Dedukciu a logickým výkladom poslednej vety (otázky, resp. konštatovania) je zrejmé, že žalobcu stavia do pozície tyrana, a to viac nápadného oproti ostatným (menej nápadným), so zbraňou pod vankúšom a s drahými autami bez toho, aby mohol preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Jeho postoj k žalobcovi je osobný a predpojatý a v tomto smere situáciu plne vystihuje odpoveď žalobcu. Predmetný článok nespĺňa kritériá komentára, nekopíruje aktuálny spoločenský problém, smeruje len proti žalobcovi, pretože meno žalobcu je osvedčená komerčná značka najmä v spojení s jeho údajnými výroky, ktoré neopomenul uviesť aj O. G.. Predmetom dokazovania musia byť preto všetky rozhodujúce skutočnosti vzťahujúce sa ku komentáru, a teda autor článku musí vysvetliť svoje pohnútky vedúce k napísaniu komentára zameraného fakticky voči žalobcovi, v ktorom mu označenému plným menom a priezviskom venoval dvakrát toľko riadkov ako pánovi M. (označenému iba priezviskom), po ktorom pomenoval neposlušnú skupinu (v počte 2 osôb) poslancov vyletených z parlamentu navyiac s diagnózou.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Konštatoval, že žalobca nielenže formuláciou jeho návrhu odpovede nedodrжал podmienky stanovené tlačovým zákonom, ale navyše, podľa názoru žalovaného, sa formulácia žalobcovho návrhu na odpoveď javí skôr ako pokus o bezplatnú sebaaprezentáciu osoby žalobcu v masovokomunikačných prostriedkoch. Uvedené potvrdzuje aj fakt, že návrh žalobcovej odpovede namiesto skutkových tvrdení obsahuje tlačovým zákonom výslovne reprobované hodnotiace úsudky, ktoré navyše ešte aj urážajú osobu autora článku. Poukázal na to, že hodnotiace prejavy sú z práva na odpoveď výslovne vylúčené. Pokiaľ žalobca predložil žalovanému žiadosť o uverejnenie odpovede, ktorá obsahovala neprimerané hodnotiace úsudky, žalovaný nemal ani len teoreticky inú možnosť ako takúto žiadosť žalobcu odmietnuť. Je zjavné, že žalobcom takto navrhované znenie odpovede nespĺňa zákonom vyžadované náležitosti na jej možné uverejnenie. Uviedol, že inštitút práva na odpoveď je navyše výrazom postulátu audiatur et altera pars (pravidlo, aby bola vždy vypočutá aj druhá strana). Jeho cieľom nie je zabezpečiť žalobcovi otvorenie pomyselného „diskusného fóra“ o tom, kto je autor článku, aký to je človek, kde v minulosti pracoval či dokonca aké sú jeho rodinné väzby, to všetko navyše doplnené o urážky osoby autora. Takto uverejnená odpoveď by nielenže absolútne nezodpovedala náležitostiam, ktoré na ňu kladie tlačový zákon, ale navyše by bola spôsobilá zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti autora tohto článku. Text, v ktorom sa zjavne vyskytujú urážky iných osôb je nevyhnutné odmietnuť. Uvedené žalovanému umožňuje aj priamo znenie tlačového zákona a to v § 8 ods. 7 písm. e). Poukázal na to, že súd je pri posudzovaní žaloby o uverejnenie odpovede povinný preskúmať, či návrh znenia odpovede spĺňa náležitosti vyžadované v zmysle tlačového zákona. Tieto náležitosti žalobca v navrhovanom znení jeho odpovede jednoznačne nespĺnil. Jeho návrh odpovede sa neobmedzuje len na skutkové tvrdenia, ktoré údajne podľa jeho názoru mali byť vo vzťahu k nemu nepresné, nepravdivé či neúplné. Žalobcov návrh obsahuje niekoľko hodnotiacich úsudkov, ktoré sú navyše urážlivé voči osobe autora článku a nemajú nič spoločné so skutkovými tvrdeniami v článku uvádzanými. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcov návrh znenia odpovede

obsahovo ani štruktúrou nezodpovedá požiadavkám tlačového zákona, a v dôsledku toho nedošlo k naplneniu kritérií explicitne stanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona pre uverejnenie odpovede, nemal súd prvej inštancie dôvod vykonávať akékoľvek ďalšie dokazovanie. Žalobca sa navyše zjavne domáha, aby súd vykonal dokazovanie o skutočnostiach, ktoré sa týkajú osoby a súkromných záležitostí autora článku a ktoré s obsahom článku samotného nemajú vôbec nič spoločné. Uvedená požiadavka žalobcu je v rozpore so zákonnou úpravou inštitútu práva na odpoveď ako aj s princípmi civilného sporového konania. Opätovne poukázal na to, že predmetom tohto konania nie je otázka zásahu do osobnostných práv žalobcu, ale súdne posúdenie splnenia či nesplnenia zákonných náležitostí na uverejnenie odpovede v zmysle tlačového zákona. Zároveň poukázal na to, že len súd je oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde. Súd musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom. Súd však nie je povinný vykonávať také dôkazy, ktoré sú pre posúdenie veci z právneho hľadiska irelevantné, a ktoré nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 50/2008). Do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník konania pred všeobecným súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (Ústavný súd Slovenskej republiky, I. ÚS 64/1997). Žalobca návrhom odpovede nesplnil formálne náležitosti takejto žiadosti vyžadované v zmysle tlačového zákona. Podmienky na prípadné vyhovie žalobe žalobcu teda neboli jednoznačne splnené, čo v napadnutom rozhodnutí dostatočne vyčerpávajúco potvrdil a odôvodnil aj súd prvej inštancie. Žalobca v žalobe nevzniesol žiadne nároky týkajúce sa prípadnej ochrany jeho osobnosti. Žalobca sa v žalobe nedomáha uverejnenia ospravedlnenia, ani náhrady nemajetkovej ujmy. Súd v zmysle zásady ne ultra petitem môže v civilnom sporovom konaní rozhodovať len o tých nárokoch, ktoré žalobca uviedol priamo v žalobe. Vo vzťahu k tejto zásade je súd tiež povinný vykonať hospodárne a primerané dokazovanie. Problematiku a otázky, ktoré sú z hľadiska znenia žalobného návrhu právne irelevantné, nie je súd v žiadnom prípade povinný posudzovať, ani k nemu vykonávať dokazovanie. Opätovne odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec súd pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.; ďalej len C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenie pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.októbra 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo

veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o absencii kritérií stanovených v § 8 ods. 4 tlačového zákona pre uverejnenie odpovede. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

11.1. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že znenie odpovede, ktorej uverejnenia sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, nespĺňa náležitosti ustanovenia § 8 ods. 4 tlačového zákona. Odvolateľ v odvolaní naopak namietal, že jeho žiadosť o uverejnenie odpovede a znenie odpovede je v súlade s § 8 ods. 4 tlačového zákona.

11.2. Podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona žiadosť o uverejnenie odpovede musí mať písomnú formu a musí byť žiadateľom podpísaná. Žiadosť o uverejnenie odpovede musí obsahovať názov a deň vydania periodickej tlače alebo deň zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahovalo skutkové tvrdenie podľa odseku 1, popis tohto skutkového tvrdenia s uvedením, v čom je skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby, a kde sa toto skutkové tvrdenie v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve nachádzalo. Súčasťou žiadosti o uverejnenie odpovede musí byť písomné znenie odpovede. Odpoveď sa obmedzí len na skutkové tvrdenie, ktorým sa skutkové tvrdenie podľa odseku 1 poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Odpoveď musí byť rozsahom primeraná textu, ktorého obsahom je skutkové tvrdenie podľa odseku 1 a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok.

11.3. Z vyššie uvedeného ustanovenia vyplýva, že účelom odpovede je výlučne uverejnenie vysvetlenia, v čom je skutkové tvrdenie nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa dotýka cti, dôstojnosti alebo súkromia osoby uplatňujúcej právo na odpoveď. Oprávnená osoba nemá právo žiadať o uverejnenie čohokoľvek iného, ani uplatňovať iné právo, než jej výslovne priznáva tlačový zákon.

11.4. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 350/2014 zo dňa 24.1.2017 „Ústavný súd poukazuje v prvom rade na to, že o rozsahu ochrany, ktorým sa naplní sledovaný účel tlačového zákona, v danom prípade práva na odpoveď, rozhodol už samotný zákonodarca, ktorý pri legislatívnej tvorbe zvolil nemecký model predmetného inštitútu a hodnotiace úsudky ako predmet tlačovej odpovede v texte zákona vylúčil, pričom súčasne v nadväznosti na to *expressis verbis* obmedzil rozsah vlastnej odpovede iba na skutkové tvrdenia („Odpoveď sa obmedzí len na skutkové tvrdenie, ktorým sa skutkové tvrdenie podľa odseku 1 poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí.“) a pre určenie rozsahu jej textu zakomponoval kritérium primeranosti („Odpoveď musí byť rozsahom primeraná textu, ktorého obsahom je skutkové tvrdenie podľa odseku 1 a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok.“).

11.5. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 547/2014, zo dňa 10.5.2016, „odpoveďou teda žiadateľ uvádza vlastné stanovisko k skutkovému tvrdeniu a z neho vyplývajúcemu hodnotiacemu úsudku, dopĺňa skutkové tvrdenie alebo ho vysvetľuje.“

11.6. V žiadosti žalobcu o uverejnenie odpovede tento uvádza, že nový komentátor denníka SME v článku „Jánošovia v politike“ uverejnil nepravdivé, neúplné a pravdu skresľujúce tvrdenia s uvedením mena a priezviska žalobcu, bez jeho súhlasu, čím zasiahol do jeho súkromia. Žalobca tak v žiadosti neuviedol, v čom sú skutkové tvrdenia autora článku nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a v čom sa dotýkajú jeho súkromia, neuviedol vlastné stanovisko k skutkovému tvrdeniu a z neho vyplývajúcemu hodnotiacemu úsudku. V ďalšej časti odpovede, ktorej uverejnenia sa žalobca domáha, je obsiahnutá kritika osoby autora článku, ktorou žalobca neprípustným spôsobom zasahuje do práv tretej osoby (§ 8 ods. 7 písm. e/ tlačového zákona). Odvolací súd sa stotožňuje aj s námietkou žalovaného, podľa ktorého odpoveď nemôže obsahovať hodnotiace úsudky (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 350/2014 zo dňa 24.1.2017). Na základe uvedeného odvolací súd,

zhodne so súdom prvej inštancie, konštatuje, že žiadosť žalobcu nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle ustanovenia § 8 ods. 4 tlačového zákona, v dôsledku čoho nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť. Uvedenú odvoláciu námietku žalobcu preto považuje odvolací súd za nedôvodnú.

12. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s účelom práva na odpoveď ani so zákonnými predpokladmi práva na odpoveď, odvolací súd poukazuje na bod 4.3. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, jeho posledný odsek, v ktorom súd prvej inštancie podrobne uviedol, čo je zmyslom uverejnenia odpovede podľa tlačového zákona ako aj aké sú náležitosti odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona. Uvedená odvolacia námietka odvolateľa je preto, podľa názoru odvolacieho súdu, nedôvodná.

13. Odvolateľ v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal náležité dokazovanie na preukázanie, či v článku obsiahnuté tvrdenia sa zakladajú na pravdivej informácii, či forma prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, či nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, jeho cti, dôstojnosti a súkromia a či žiadosť o uverejnenie odpovede bola dôvodná, nevykonal dôkazy preukazujúce motív a pozadie článku, príbuzenský pomer autora článku a L. ako aj vzťah autora článku a žalovaného. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý prezentoval aj žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu a podľa ktorého konanie o uverejnenie odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona sa obmedzuje na posúdenie toho, či žiadosť o uverejnenie odpovede spĺňala materiálne a formálne náležitosti uvedeného zákonného ustanovenia. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru o nesplnení formálnych a obsahových požiadaviek kladených na znenie odpovede podľa § 8 ods. 4 tlačového zákona v prejednávacom prípade, vykonanie ďalšieho dokazovania by bolo nadbytočné a preto nehospodárne.

14. Odvolateľ v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že si súd v rozsudku zamenil náležitosti práva na odpoveď a práva na opravu podľa tlačového zákona. S uvedenou odvolacou námietkou odvolací súd nemôže súhlasiť. Z písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie, jeho odôvodnenia (body 4., 5. a 6.) je zrejmé, že súd posúdil žalobný návrh žalobcu podľa ustanovenia § 8 tlačového zákona, posudzoval tak splnenie formálnych a materiálnych náležitostí žiadosti o uverejnenie odpovede. Uvedená odvolacia námietka odvolateľa preto nie je dôvodná.

15. Odvolateľ v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie pre absenciu riadneho odôvodnenia. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonom vyžadované náležitosti (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody pre rozhodnutie. Záverom odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

16. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa nezaoberal tým, do akej kategórie publicistického žánru patrí publikovaný článok (názor), ktorého obsah bezprostredne vyvolal právo na odpoveď. Nezaoberal sa tým, či sa publikovaný článok dotýka cti, dôstojnosti a súkromia žalobcu. Porušil tým, podľa žalobcu, jeho právo na spravodlivý proces. Odvolací súd uvádza, že žalobca v odvolaní neuviedol, ku ktorým nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa jeho názoru, dospel súd prvej inštancie vytýkaným postupom. Uvedenú odvoláciu námietku preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecne súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov (rozhodnutie

Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.8.2004, sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 3.3.2004, sp. zn. I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.1.2000, sp. zn. I. ÚS 97/97). Odvolací súd nezistil v konaní pred súdom prvej inštancie žiadne pochybenia, ktoré by mali za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

17. Odvolací súd ako vecne a právne správne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie, postupom podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., v konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

18. Žalovaný bol v celom rozsahu úspešný aj v odvolacom konaní, preto mu odvolací súd, postupom podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon § 419 C.s.p.) prípúšťa

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).